

Alexandra Navratil

The Eternal Return of Difference

17.06.08 > 20.09.08

Inauguració: 17.06.08, 20h.

Àngels Barcelona presenta la primera exposició individual d'**Alexandra Navratil** (Zürich, 1978) en la qual es mostra una selecció de treballs recents de l'artista, que inclou vídeos, fotografies i dibuixos.

El treball de Navratil usa les estratègies i tècniques cinematogràfiques en un intent per qüestionar les estructures i la producció d'aquest mitjà, i investiga els paral·lelismes entre el temps cinematogràfic, la racionalització econòmica i la passivitat. Empra algunes de les tècniques dels cineastes estructuralistes / materialistes, els quals conceben una pel·lícula com un registre (no com representació o reproducció) del seu propi fer. Si escau, Alexandra Navratil va més allà de la proposta formalista, introduint elements del ventall dels gèneres cinematogràfics. En el seu treball sol fer ús de la repetició -que inclou la diferència- per a posar èmfasi en la inanitat i la letargia. Aquesta pràctica està influenciada per l'ús del concepte del temps de Deleuze

Elements, successos i llocs es repeteixen o canvien lleugerament. Tota acció és sense direcció i sense cap conseqüència o resultat; mai va més enllà de la fase prèvia, com la preparació per a un esdeveniment que mai succeeix o que encara no ha ocorregut. Arquitectures efímeres, identitats i estructures són indefinibles i mutables en situacions que revelen els entorns pseudo apocalíptics de la idea post romàntica del paisatge cinematogràfic.

En el vídeo **The End of High Pastiche** (Vídeo loop, 2008) una maqueta cremant composta per un acoblament de monuments de diferents estils arquitectònics, dóna tornades en un espai buit. La seva rotació crea un loop de malson, convertint-se en la paròdia del post modernisme en si mateix, un post modernisme que inclou la noció de la seva pròpia crítica i la destrucció del seu propi espectacle.

En **Movie-Goer** (Vídeo, 2007) observem un home solitari dempeus en el centre d'una pista de gel, mentre una màquina que neteja el gel gira al seu al voltant. A pesar de la seva passivitat, l'home aconsegueix interrompre el treball continu de la màquina, forçant així un tipus de resistència al moviment. La música surt de quatre altaveus distints, distorsionant la banda sonora, en un paisatge en el qual la idea romàntica de la naturalesa ha estat reemplaçada per un centre esportiu i el focus substitueix a la lluna. La llarga durada del vídeo contrasta amb les expectatives de l'espectador.

Les fotografies **Everything You Rearranged/ Everything You Left the Same (The Rain)** i **Everything You Rearranged/ Everything You Left The Same (The Forest)** (2008) revelen alguns mecanismes usats en el rodatge d'una pel·lícula, deconstruint així la il·lusió del paisatge romàntic, que ha estat creada per la memòria cinematogràfica col·lectiva, composta al seu torn per una gran varietat de gèneres relacionats amb el paisatge (Road-movie, Horror-Movie, Romance, etc.). The Rain (La pluja) mostra un generador de pluja acoblat a un cotxe i The Forest (El bosc) insinua la idea d'un bosc dintre d'un estudi.

Navratil ha exposat els seus vídeos de manera individual en el Museu Frederic Marès (2008) i en el Pavelló Mies van der Rohe (2007) dintre de la programació de LOOP: festival i fira de vídeo art de Barcelona. Ha estat seleccionada per als "Swiss Art Awards" en ArtBasel (2004, 2008) i per a la beca "Generacion 2006" de Caija Madrid. Ha participat en ARC'07 i ARC'08 amb Caija Madrid i amb la Galeria Àngels Barcelona respectivament. Entre les seves exposicions col·lectives, destaquen les realitzades en centres d'art i institucions com: Jeu de Paume (Paris, 2007), MUSAC (León, 2007), Acaronar Sinan Fini Arts (Istanbul, 2007), Kunghee Uni Museum (Seoul, 2007), CASM (Barcelona, 2005), CaixaForum (Barcelona, 2005), o el Canal Isabel II (Madrid, 2004), entre d'altres.